

Modlitebný týždeň EA

7. – 14. január 2018

Pútnici a cudzinci

Pred pár rokmi som si užíval 4 mesiace voľna – sabatikal. Mentor mi navrhol: “Neinvestuj čas do ďalšieho formálneho vzdelávania. Nechaj Pána Boha investovať do teba.” Ako na to, keď máte k dispozícii 4 mesiace?

Počul som o “Compostele”, známej pútnickej ceste do Santiago de Compostela v Španielsku. Toto sa stalo snom. V hĺbke môjho srdca som o takejto začal snívať. Sen sa znova vynoril keď som uvažoval o plánoch na môj sabatikal. A tak som sa rozhodol stráviť 2 týždne na pútnickej ceste a stať sa skutočným pútnikom. Biblia nás vidí ako cudzincov, pútnikov a cestovateľov, ako si to všimnete aj v materiáloch aliančných modlitieb.

Prirodzene máme sklon sa usadiť. Nemecké (aj slovenské) slovo pre budovy a pozemky je “nehnutelnosti”, ne-hnutelné. Preto som videl dobrý dôvod pre usadlíka ako som ja, stať sa mobilným ako pútnik. Rozdiel medzi turistom a pútnikom je, že turista chce vidieť nové veci a pútnik sa chce stať novým človekom. Preto som sa nesprával ako turista. Návštevy zminimalizujem a vyhýbať sa budem aj kontaktu s inými ľuďmi. Rozmýšľanie o Písme a modlitba boli súčasťou mojej dennodennej púte. Naučil som sa, že cestovať naľahko dáva zmysel, lebo človek si musí všetko niesť sám. Sústrediť sa na cieľ a nedať sa vyrušovať, bola ďalšia vec, ktorá sa stala pre mňa dôležitou ako aj praktizovanie konštantnej konverzácie s Pánom Bohom.

Keď som putoval a svietilo na mňa horúce slnko alebo pršalo, pochopil som o niečo viac Pána Ježiša, ktorý sa stal pútnikom na tejto zemi. Na podiv, na púti som sa cítil viac doma, ako v mojom domove.

Počas tohto Modlitebného týždňa objavíte veľa výziev pre váš status quo. Modlím sa, aby ste nechali Pána Boha konať Jeho dielo cez tieto konkrétne výzvy. Dovoľte Mu, aby skrze Ducha Svätého urobil zopár korekcií vašej cesty. Kiež stretnete Pána Ježiša novým spôsobom na vašej ceste do nebeského cieľa!

Thomas Bucher
Generálny Tajomník Európskej Evanjelickej Aliancie

PS: Materiály k Modlitebnému týždňu pripravila Modlitebná a teologická komisia španielskej EA. Patrí im veľké ďakujeme za ich skvelú prácu!

Úvod - CUDZINCI A PÚTNICI

“Každý je cudzinec – skoro všade.” Tento slogan, ktorý sa stal populárny pred pár rokmi, odráža hlbokú biblickú pravdu. Ako kresťania sme cudzincami na tomto svete. Prechádzame ním, ale nie je to náš domov. Sme na ceste do nášho definitívneho cieľa, nebeského domova, ktorý Kristus pre nás buduje.

Táto jednoduchá a základná pravda má veľa dôsledkov:

Kresťan vie, že tu nebude navždy.

Toto je najlepší protijed na materializmus našich čias. Ako kresťania sa nemusíme spoliehať na úspory, akcie či skvelú kariéru. My len prechádzame týmto svetom. Vieme, že len to, čo investujeme do kráľovstva Božieho, bude mať večnú hodnotu. Nikto nezariaduje hotelovú izbu tak, ako by tam mal žiť nastálo.

Kresťan hľadá vpred do budúcnosti.

Život kresťana je ako tešiť sa na dovolenku, kde je všetko all-inclusive a vyplatené v najlepšom hoteli, ale ešte oveľa lepšie. Toto všetko presahuje našu predstavivosť. Je to len krátka cesta, často s ťažkosťami, ale stojí to za to. Nanešťastie veľa kresťanov stratilo z dohľadu miesto kam vierou smerujú. Toto nám pomáha vydržať ťažkosti a súženie. Tešíme sa na nikdy nekončiaci a radostný zajtrajšok.

Kresťan je schopný vyhodnotiť veci správne.

Znamená to, že hodnotíme veci vo svetle ich budúcej hodnoty. Večné veci - to je to čo sa počíta. Musíme sa pýtať sami seba: „Aký večný vplyv pre slávu Božiu môžem mať dnes na svoju rodinu, priateľov a susedov?“

Kresťan môže byť prenasledovaný preto, že vyznáva iné hodnoty.

Nie každý bude súhlasiť s našim uhlom pohľadu. Faktom je, že veľa ľudí a vlád vidí vieru v Pána Ježiša Krista ako hrozbu. Intuitívne cítia, že Ježiš je Pán a že svoju slávu nebude zdieľať len tak s hocikým. Stáť za svojou vierou môže niekedy viesť k prenasledovaniu, ba až k smrti.

Kresťan je milostivý k cudzincom.

Ako cudzinci v tomto svete môžeme sympatizovať s cudzincami, ktorých Pán Boh dovedol do našich krajín. Ako kresťania sme povolaní byť milostiví voči cudzincom a ukázať im rovnakú milosť, ako Pán Ježiš preukázal nám. Je to naša výsada pozvať ich k nám, do našich spoločenstiev viery, aby sa aj oni mohli ku nám pridať na cestu do večného mesta.

José Hutter

Nedeľa 7. január: Abrahám – príklad veriaceho pútnika (Žid 11:8-10, 13:14).

Abrahám je jedna z najznámejších postáv v Biblii, obzvlášť ako *príklad viery*. Jeho cesta začína Božím povolaním opustiť Úr a ísť na neznáme miesto. Viera ho premieňa na pútnika. Jeho viera znamená, že bol ospravedlnený. Veril Božiemu sľubu že bude mať syna, čo bolo v protiklade so všetkými možnosťami, berúc do úvahy svoj vek, vek jeho manželky, a tiež jej neplodnosť. Veril Bohu a bolo mu to počítané za spravodlivosť (Gal. 3:6). Viera, ktorá ho viedla do Úru sa nevyskytla náhodne, ale ako spomína Štefan: “*Boh slávy ukázal sa nášmu otcovi Abrahámovi.*” Nebola to sláva Božia, ale Boh slávy. Toto zjavenie posilnilo jeho vieru. To, čo on očakával už viac nebolo pozemské miesto, ale nebeské. Nebolo to miesto lepšie ako Úr, kde žil doteraz. Viera ho vedie putovať do zeme zaslúbenej ako pútnika, lebo “*očakával mesto, ktorého architektom a staviteľom je Boh.*”

Do rovnakej situácie sa dostane každý veriaci. Uverili sme ako Abrahám a boli sme vierou ospravedlnení. Spasení sme milosťou, skrze vieru. Dôkazom tejto viery je, že človek opustí všetko, aby prijal čo ponúka len Boh. Svet sa stane prestupnou stanicou na ceste do *mesta, ktoré má základy*, presne podľa zaslúbenia Pána Ježiša (Ján 14:1-4). Ako Abrahám musel opustiť všetko čo mal, aby nasledoval Boha, aj my opúšťame svet, aby sme nasledovali Ježišove šľapaje (1 P. 2:21). Nič nie je trvalé, stále pre kresťana v tejto časnosti. Jeho zrak sa obracia k nebu, kde sú veci večné. Očakáva na trvalé mesto. Víťazná cirkev je tá, ktorá nasledujúc Krista smeruje do nebeského domova. My ako pútnici máme a vyznávame absolútne hodnoty.

Samuel Pérez Millos

Vďačnosť:

- Ďakujeme Bohu, že sme Abrahámovými deťmi vo viere.
- Ďakujeme Bohu, že nás sprevádza na našej ceste.
- Ďakujeme Bohu za to, že niečo oveľa lepšie ako máme teraz, je pre nás pripravené v nebi.

Vyznanie:

- Odpusť nám, Pane, nedostatok viery v mnohých situáciách. Vyznávame, že často nežijeme ako pútnici, so zrakom upretým na naše nebeské mesto.

Prosby:

- Pomôž nám Pane byť mužmi a ženami viery a kráčať v dôvere v účel a cieľ, ktorý máš pre naše životy.
- Uvedomme si, že svet je prestupnou stanicou pre kresťanov smerujúcich do neba, trvalého mesta, kde nás čaká Kristus.

Pondelok 8. január: Jozef – cudzinec, ale v starostlivosti Boha, Pána histórie (Gen. 37 – 50)

Ak cudzinec alebo pútnik je niekto kto prebýva dočasne mimo svojho miesta pôvodu, berúc do úvahy ťažkosti takéhoto stavu, vyplynie nám, že Jozef spĺňa túto definíciu v každom zmysle. Keď ho bratia predali za otroka, nachádzal sa v Egypte. Ako zraniteľný cudzinec nebol schopný brániť sa proti nečestným obvineniam Putifarovej manželky. Dostal sa do väzenia kde mal zomrieť. Ale Jozef bol aj predmetom prozreteľnej Božej starostlivosti. Po čase ho Boh oslobodí, vyvýši, a používa ho ako požehnanie pre iných.

V konečnom dôsledku Jozefa Boh použil na záchranu Egyptanov a aj jeho vlastnej rodiny od hladu. Jozef si uvedomoval, že to bol Boh, ktorý nasmeroval jeho púť podľa svojich zvrchovaných plánov. Takto to povedal bratom, ktorí ho predali: "Vy ste, pravda, zamýšľali proti mne zlé, ale Boh to obrátil na dobré, aby tak učinil, čo je dnes zjavné: totiž, aby mnohých ľudí zachoval nažive." (Gen. 50:20) Aj my sme cudzincami a pútnikmi v nepriateľskom svete (1 Pet 2:11). Sme zraniteľní, podliehame nespravodlivosti a prenasledovaniu. Ale sme aj zvláštnym predmetom prozreteľnej starostlivosti, presne ako Jozef. Boh riadi veci tak, že všetko nám slúži na dobro (Rim 8:28), oslobodzuje nás (Gal 1:14), a používa nás pre požehnanie tých okolo nás (1 Pet 2:9). Aj uprostred ťažkostí si môžeme byť istí, že Boh sa o nás postará? Čiastočne môže byť dôvodom jeho vernosť, ako dokazuje aj život Jozefa. Ale omnoho viac kvôli niekomu, kto je väčší ako Jozef. Bol poslaný ako cudzinec na tento nepriateľský svet (Ján 3:17). Bol zraniteľný a podliehal nepravosti, bol opustený a zanechaný na smrť svojimi bratmi. Boh Ho oslobodil, vzkriesil a vyvýšil. V Ňom sú všetky národy sveta požehnané. Vďaka Ježišovi môžeme vedieť, že Boh je vždy na našej strane: "Ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal Ho za nás všetkých, ako by nám nedaroval s Ním všetko?" (Rim 8:32). Nech nám Pán pomôže ako Jozefovi, veriť mu, byť verní a byť požehnaním pre iných na našej púti.

Matthew Leighton

Vďačnosť:

- Ďakujeme Ti, Pane, že vďaka zložitým okolnostiam, ktoré prežívame, chápeme múdrosť, ktorá prichádza zhora. Ďakujeme, že všetky veci nám slúžia na dobré.
- Ďakujeme, že chrániš naše srdcia v zložitých okolnostiach.
- Ďakujeme za silu, ktorú nám dávaš do každej situácie.

Vyznanie:

- Odpusť, že neveríme Tvojej zvrchovanosti a Tvojim dokonalým plánom.

Prosby:

- Bože, veď našu púť podľa svojho zvrchovaného plánu ako si to robil s Jozefom.
- Pomôž nám chápať a vyznávať, že konáš pre naše dobro, oslobodzuješ nás a používaš na požehnanie tých okolo nás.
- Pomôž nám dôverovať, byť verní, byť požehnaním pre iných na našej púti.

Utorok 9. január: Rúť – hnaná hladom sa stretáva so svojim Bohom (Rút 1)

Ak z dlhodobého hľadiska vnímame plán vykúpenia, musíme vyzdvihnúť Boha všetkej milosti. Kniha Rúť končí tým, že Rúť je súčasťou rodokmeňa Dávida (Rút 4:18-22) a neskôr je aj predkom Pána Ježiša (Mt. 1: 5). Boh splieta dokopy udalosti večného spasenia. Božie požehnanie je odhalené v časoch odpadnutia, keď sa odohráva príbeh Rúť a Izraelu vládnu sudcovia (Rút 1.1). Vyzerá to nepravdepodobne, ale Pán koná prospešne a môžeme zdôrazniť dve veci:

1. Vo svojej Božskosti mení všetko naruby (Rút 6:22). Ten, kto dovolil strádanie, ktoré spôsobilo emigráciu a hanbu Naomi, teraz vytvára podmienky pre návrat do zaslúbenej krajiny.
2. Vedie ľudí k viere (Rút 1: 16, 17). Používa osobné svedectvo. Noemi bola objektom tvrdej kritiky za to, že opustila zaslúbenú zem a svojim spôsobom aj svoju vieru. Avšak:
 - a) slová Rúť “tvoj Boh bude aj môj Boh.” (Rút 1:16) jasne poukazujú na to, že sa nikdy nepoddala dominantnému náboženstvu alebo moábskej kultúre.
 - b) vedela ako zakročiť ohľadom svojich neviest (Rút 1:8) a očakávala na Božiu odpoveď.
 - c) videla ruku Božiu vo všetkom čo sa udialo. Všimnite si, že spomína Pána 4 krát (Rút 1:20-21)
 - d) nehrá sa na obeť, nehľadá pozornosť neviest, ale ich povzbudzuje, aby zostali doma (Rút 1:9-13)

Čo sa týka Rúť, pozoruhodné je jej pevné rozhodnutie: “Nenúť ma opustiť ťa a odísť od teba” (Rút 1:16). Skutočnosť, že je to pravá viera je vidieť v nasledovnom:

1. Verí v Hospodina napriek nepriaznivým okolnostiam, ktoré mohli spustiť odpor voči Nemu.
2. Je plne odhodlaná, keď odchádza od rodiny a z krajiny, aby nasledovala Boha.
3. Mimoriadne súcitiť so svojou svokrou (Rút 2:11-12).
4. Úplne sa stotožnila s Božím ľudom, napriek tomu, že ako Moábka mohla byť zle vnímaná spoločnosťou. Ona je skutočnou dcérou Abraháma (Gen 12:3b).

Antonio Ruiz

Vďačnosť:

- Ďakujeme za všetkých bratov a sestry, ktorí svojim svedectvom ovplyvnili naše životy.
- Za tých, ktorí boli našimi rukami, našim hlasom, našimi nohami.
- Ďakujeme za to, že naše boje robíš svojimi bojmi.
- Ďakujeme, že nás obnovuješ, že nás vraciaš k nášmu pôvodnému cieľu.

Prosby:

- Pomôž nám našim svedectvom viesť druhých k viere v Krista.
- Pomôž nám zanechať všetko a nasledovať Boha.
- Nech vplyvy čo nás obklopujú nezatienu naše oči a pohľad na Krista.

Streda 10. január: Daniel – stálosť v prenasledovaní (Daniel 3)

Traja mladí muži v cudzej krajine. Kto na nich bude dávať pozor? No... vždy na nás kresťanov niekto dáva pozor. “Ty, kráľu, si vydal rozkaz, aby každý človek padol a poklonil sa zlatej soche. Kto však nepadne a nebude ju vzývať, nech je uvrhnutý do rozpálenej ohnivej pece. Sú tu istí judskí mužovia, ktorí sa nekľanali (Dan 3:10-12). Môžeme si myslieť, že nie sme dôležití, že nezáleží na tom čo robíme, čo povieme, že si nás nikto nevšimne... Ale niekto sa na nás stále pozerá. Raz si druhí všimnú, že sme iní a neprestanú nás nikdy pozorovať. Naši traja muži o tom vedeli. Boli to tí istí muži, ktorí sa rozhodli nepoškrvniť sa kráľovým jedlom a teraz sa rozhodli nepošpiniť sa ani kráľovými bohmi.

Kto je verný v malom, naučí sa byť verný aj vo veľkých veciach. Sú to malé svetielka v cudzom svete. Mohli sa vytratiť z davu. Mohli na okamih vydržať a potom pokračovať vo svojich životoch.

Ale neschovali sa. Ako Daniel, keď sa modlieval pri okne tri krát za deň. Keď svetový vládca, plný arogancie, na nich pľuje s pohŕdaním a ťahuje si z nich (Aký boh by vás mohol vyslobodiť z mojich rúk? (Dan 3:15), ich hlas sa netrasie: “Náš Boh, ktorého vzývame, nás môže vyslobodiť... Ale ak nie, vezmi na vedomie, kráľu, že tvojich bohov nebudeme vzývať...” (Dan 3:17-18).

Babylon, v ktorom žijeme my, je tiež presvedčený o svojej absolútnej moci. Myslí si, že my a naše rodiny patríme do tohto sveta, ale nevie, že my sme obyvatelia inej krajiny. Sme tu len na

chvíľu a zákon nášho Kráľa nám horí v srdciach. Práve preto, keď každý tleska nespravodlivosti, ignorancii a neslušnosti, my nepokľakneme. Keď sa vyhrážajú a urážajú nás, nebudeme oslavovať ich bohov. Lebo náš Boh si ctí tých, ktorí ctia Jeho. Kráča s nimi keď chodia v ohni (Iz 43:2). A čoskoro nás príjme doma.

Raquel Berrocal

Vďačnosť:

- Vďaka Bohu, že bez ohľadu na to kde sme, je vždy s nami a pomáha nám.

Vyznanie:

- Chceme sa kajať za všetky tie časy, keď sme neboli dostatočne smelí zostať čistí a stáli vydávať dobré svedectvo.

Prosby:

- Pomôž nám byť verní v malom, aby sme sa naučili byť verní vo veľkom.
- Pane, pomôž nám neprispôsobovať sa tomuto svetu, ale žiť, myslieť a konať vediac, že naše občianstvo je v nebesiach.

Štvrtok 11. január: Jonáš – kázanie cudzím národom (Jonáš 1 a 3)

Kniha Jonáš je prekvapujúca. Maják slávneho národa zostáva už len tlieť. Negatívne znaky nacionalizmu sú veľmi jasné: "Správať sa nápomocne voči krutým nepriateľom vyvoleného národa?" "Nikdy!"

Nezačnime hádzať kamene na záporného hrdinu Jonáša. Koľko času stráviš ty modlením sa za iné národy a koľko za svoj? Jonáš sa modlí bez súcitu: „Nechaj nepriateľov zomrieť, aby sa Izrael cítil viac v bezpečí“. Nebuďme rýchli kritizovať Jonáša. Prudký masívny prívál utečencov cez hranice Európy obsahuje isté riziká. Stáva sa príležitosťou modliť sa a pomôcť mnohým núdzným ľuďom. Dovoľíme im zakúsiť Božiu lásku a Jeho milosť. Amen prijatiu ponúkanému niektorými Jeho deťmi.

Jonáš sa modlí a uteká. Skutočnými hrdinami knihy sú ale pohania (námorníci a Ninivenia), ktorí sa veľa modlia. Všimnite si akú lekciu nám dávajú a Boh ich počúva. Jonáš sa modlí samozrejme tiež, ale v druhej kapitole ďakuje Bohu za Jeho milosť voči nemu samotnému (nie voči cudzím nepriateľom jeho národa). Vo štvrtej kapitole sa sťažuje na milosť Božiu voči nepriateľom. Veľké povolanie zaväzuje všetkých Ježišových nasledovníkov modliť sa, evanjelizovať a robiť učeníkov zo všetkých národov. Nemôžeme ísť na misiu všetci, ale všetci sa môžeme a máme modliť.

"Modliť sa, evanjelizovať, prečo? Nebudú ma počúvať!" Ale Boh volá ľudí, ktorí majú ťažkosti (postihnutí, väzni islamu). On dokonca zasiahne ich svedomie odkazom kde sú zdôraznené len zlé správy. Modlil sa Jonáš? Vôbec nie, sedel v tieni pod kríkom "aby videl čo sa stane s mestom." Potom mohol povedať: "Hovoril som to Pane, vedel som to, nebudú počúvať, vidíš to?" Bolo by zložité chodiť do Sýrie kázať im, a tak On poslal Sýrčanov ku nám domov! Ako náš Pán, premeňme sa na anti - Jonáša a ukážme Božiu lásku činmi a modlitbami.

Olivier Py

Vďačnosť:

- Ďakujeme Bohu za Jeho zvrchovanosť.
- Ďakujeme Bohu za Jeho činy, že s nami počíta napriek tomu akí sme a ako zmýšľame.

Vyznanie:

- Prosíme o odpustenie, že sme toľkokrát kráčali opačným smerom ako bola Tvoja vôľa.
- Chceme sa kajať z našich myšlienok a nesprávnych predstáv o cudzincoch. Pomôž nám milovať cudzincov a podeliť sa s nimi o všetko, od toho najcennejšieho čo máme (Teba) až po najobyčajnejšie veci.

Prosby:

- Za náš národ a jeho spasenie.
- Nech sme ochotní pomáhať a intervenovať za iné národy, ktoré potrebujú pomoc, aby tieto znamenia lásky a milosti voči nim odrážali Krista.
- Pomôž naplniť veľké povolanie: „Modliť sa, evanjelizovať a robiť učeníkmi všetky národy“.

Piatok 12. január : Pavol – medzinárodný a nebeský občan (Filip 1:21-26)

V tejto časti nás Pavol pozýva sprevádzať ho. Rozmýšľa nahlas, či sa držať života alebo sa vzdať smrti. Výber nemá vo svojich rukách, lebo sa nachádza vo väzení kde čaká na rozsudok. Teda táto jeho reflexia, ktorá sa zdá byť paradoxná, je založená na prípade, že by mal možnosť vybrať si. Na jednej strane, Pavol hovorí o smrti ako o zisku. Táto preferencia je zdôraznená použitím termínu “odchod”, čo znamená “vydať sa na cestu”. Byť na tomto svete je pre Pavla dočasné štádium, ktorého jediným logickým dôsledkom je smrť, aby mohol byť s Kristom, čo je oveľa lepšie. Takže predpokladá, že jeho vzťah s Kristom aj v smrti bude naďalej dynamický.

Na druhej strane niet pochyb, že Pavol aj počas života bol Kristu výhradne oddaný.

Žil a žije v osobnej jednote s Kristom. Preto nie je prekvapením, že chce pokračovať nasledovaním, oslavovaním a službou Kristovi.

V tejto dileme, keď má na výber, Pavol si vyberá zostať, udržiava si pohľad na nebo, ale jeho nohy sú na zemi. Je to vzťah s Kristom, čo ho motivuje zostať a pomôcť Filipanom zažiť rovnaké požehnanie ako on. Tým, že zostáva na svete dovoľuje Filipanom napredovať vo viere v Krista.

Tieto slová Pavla sú dnes bez pochyby pre nás budičkom. Zomrieť znamená stratiť život.

Ak pri zomieraní môžeme potvrdiť, že “pre mňa žiť je Kristus”, nestrácame nič, ale vyhrávame!

Ako a pre koho žijeme? Táto výzva je v našich rukách. Kiež sme schopní prehlásiť a vyznať ako Pavol: “pre mňa žiť je Kristus a zomrieť je zisk”!

Edith Vilamajó

Vďačnosť:

- Za nádej, ktorú máme, že byť s Kristom je oveľa lepšie.
- Za istotu, že život s Kristom je lepší ako čokoľvek iné.

Vyznanie:

- Odpusť nám, ó Pane, že nie vždy žijeme pre Teba.

Prosby:

- Pomôž nám byť oddanými Kristovi a nech je to na nás viditeľné a hľadať osobné spoločenstvo s Kristom, nasledovať Ho, slúžiť Mu a oslavovať Ho.
- Nech náš pobyt na tomto svete slúži iným na posilnenie ich viery v Krista
- Nech žijeme život v súlade s myšlienkou, že pre nás je žiť Kristus a zomrieť zisk.

Sobota 13. január: Priscilla a Akvila - vyhnaní, ale s otvorenými dverami (Skutky 18:1)

Apoštol Pavol stretáva pár Priscillu a Akvila keď boli vo vyhnanstve v Korinte. Lukáš nám hovorí, že sa živilo rovnako ako Pavol, šili stany a Pavol žil a pracoval s nimi. V sobotu evanjelizoval. (Sk 18:1-4). Tento pár, ktorý musel odísť z Ríma keď cisár Klaudius vyhnal židov z hlavného mesta, sa stal jadrom veľkého zboru v Korinte. Po roku a pol sa toto misionárske trio presťahovalo do Efezu, kde Pavol pokračoval vo svojej apoštolskej činnosti (Sk 18:18-19). V prvom storočí prenasledovanie a vyhnanstvo boli okolnosti, ktoré Boh použil na zakladanie zborov v rímskej ríši. Keď Pavol napísal list Rimanom, Priscilla a Akvila boli späť v Ríme a v ich dome bol zbor. V zozname pozdravov, ktoré Pavol posielal veriacim do Ríma, odkazuje na túto misijnú dvojicu so všetkou láskou a popisuje ich ako “mojich kolegov v Kristovi Ježišovi, ktorí za môj život riskovali svoje životy, Ďakuje im aj všetkým cirkvám pohanov” (Rim 16:4).

V dnešnej Európe je migrácia, dobrovoľná či násilná, pokračovaním cesty, ktorú Boh používa na šírenie cirkvi. Spolu s misionármi, ktorí sú cele oddaní šíreniu evanjelia a vychovávaniu nových učeníkov, existujú milióny misionárov - dobrovoľníkov, ktorí ako Priscilla a Akvila otvoria svoje domovy, venujú svoj čas a bratskú lásku, aby šírili Božie kráľovstvo. Modlime sa, aby Pán Boh pokračoval v povolávaní misionárov a v mobilizovaní obyčajných veriacich ako Priscilla a Akvila. Pán Boh nám zachoval ich príbeh v Skutkoch i v liste Rimanom, aby sme dnes mohli nasledovať ich príklad.

Samuel Escobar

Vďačnosť:

- Pane, ďakujeme Ti za ľudí, situácie aj prekážky. Vo všetkých je Tvoja láska motorom.
- Ďakujeme za okolnosti jednoduché alebo zložité, v ktorých sa nachádzame, lebo všetky veci nám spolupôsobia na dobré (Rim 8: 28).
- Ďakujeme za bratov a sestry, ktorí svoje životy dali k dispozícii Tebe.

Vyznanie:

- Ľutujeme, že nemáme správny pohľad na život, aby sme vnímali všetko čo sa deje ako niečo čo použiješ na dobré.
- Odpusť nám, že nepoužívame súčasnú migráciu do Európy na šírenie Tvojho kráľovstva.
- Odpusť nám, že nedávame všetko čím sme a všetko čo máme do služby Tebe.

Prosby:

- Za každého jedného misionára, ktorý žije pre kráľovstvo Božie.
- Aby sme kdekoľvek sa nachádzame boli misionármi, aby sme obetovali naše domovy, čas, službu a bratskú lásku šíreniu Božieho kráľovstva.
- Aby Pán povolával misionárov a mobilizoval obyčajných veriacich, ako boli Priscilla a Akvila.

Ned. 14. jan: Ježiš – vtelený Boh uprostred búriaceho sa ľudstva (Ján 1:14)

Centrálny aspekt Božieho zjavenia v Starom zákone bol prejavom Jeho slávy (Ex 33:18 - 34:7). Podobne je kresťanstvo v podstate zjavením Božej slávy skrze Ježiša Krista. Božia sláva sa teraz objavuje iba v Božom Slove v Otcovom jedinom Synovi plnom milosti a pravdy. Toto je veľký odkaz kresťanskej viery.

Mojžiš sa zmenil keď sa stretol s Bohom slávy (Ex 34: 8-10). Rovnakým spôsobom sa Ján a prví učeníci Pána Ježiša zmenili stretnutím s Pánom slávy (1 Kor 2,9). Izrael na púšti zažil, že Božia sláva spočíva predovšetkým v tom, že im ukázal svoje milosrdenstvo. Cirkve teraz pozná Božiu slávu skrze zachraňujúcu milosť, ktorá je v Otcovom jedinom zrodnom Synovi, ktorý bol vtelený, aby nás mohol zachrániť na kríži. Ježiš Kristus je plný milosti a pravdy, čo ponúka rebelskému a hriešnemu ľudstvu. Boh ukazuje svoju slávu v tom, že zachraňuje hriešnikov v Pánovi Ježišovi Kristovi. Naša nádej spočíva v Božom odhodlaní ospravedlniť bezbožných (Rim 4:5), v Jeho nadprirodzenej milosti v Pánovi Ježišovi Kristovi (Rím 5: 20-21).

Toto stretnutie so slávou Božou je jediným vysvetlením šírenia kresťanskej viery. Muži a ženy boli transformovaní Božou slávou, aby aj iní zažili to isté. Môžeme konfrontovať budúcnosť cirkvi s nádejou, pretože Boh sa rozhodol, že Jeho sláva bude známa všetkým národom, že Jeho vtelený jednorodný Syn bude ohlásený každému a Boh ukáže svoju slávu záchranou hriešnikov. A práve preto si môžeme byť istí, že Pán Ježiš naše prosby vypočuje.

José Moreno

Vďačnosť:

- Za to, že sme účastní Tvojho spasenia.
- Za to, že s nami počítaš pri záchrane iných.
- Za Tvoju iniciatívu. Ďakujeme Ti za to, že ako Boh slávy si sa priblížil k ľudstvu.

Vyznanie:

- Odpusť nám, ako cirkvi, že nie sme dobrými ohlasovateľmi Tvojho spasenia.

Prosby:

- Nech naša zmena skrze Božiu slávu, ktorú sme zažili, v nás prebudí túžbu vidieť takú istú zmenu v životoch iných ľudí a aby sme ohlasovali dobrú správu evanjelia.
- Nech sme modlitebníkmi, ktorí sa prihovárajú za tých, ktorí Ho ešte nepoznajú.
- Aby sme mohli žiť nádejou a pochopiť, že Boh, a Jeho sláva bude poznaná každým národom.